

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7To/38/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7513010447
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Kurák
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7513010447.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Miroslava Osifa a sudcov JUDr. Ladislava Tomčovčíka a JUDr. Vladimíra Kuráka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 22. mája 2014, v trestnej veci proti obžalovanému V. M., pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods.1 písm.a/, ods.2 písm.d/ Tr.zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice - okolie sp.zn. 5 T 99/2013 sp.zn. 21.1.2014 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného V. M..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Košice- okolie sp.zn. 5 T 99/2013 sp.zn. 21.1.2014 bol obžalovaný V. M. uznaný vinným v skutku A/, B/ rozsudku zo zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods.1 písm.a/, ods.2 písm.d/ Tr.zák. s použitím § 138 písm.b/ Tr.zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že

skutok A/

v obci K. K., Y. K. - Y., od roku 2003 do marca roku 2011 zle zaobchádzal so svojou družkou K. Q., ktorú po požití alkoholických nápojov fyzicky napadol tak, že ju udieral päťou do oblasti hrudníka, tváre, kopal do rôznych častí tela, udieral palicou, hádzal popolník, opakovane sácal v dôsledku čoho padala na zem, schody, udrel čelom do oblasti úst spôsobiac jej podľa zdravotnej dokumentácie nasledujúce zranenia:
1/ dňa 30.4.2003 pomliaždenie s krvnou podliatinou vpredu v oblasti pravého ramenného kĺbu ľahkého stupňa,
2/ dňa 10.5.2005 zlomeninu - prasknutie dolného konca ľavej vretennej kosti, pomliaždenie ľavého lakťa, pomliaždenie 2 a 3 prsta ľavej ruky,
3/ dňa 14.9.2006 zlomeninu bázy základného článku malíčka ľavej ruky s posunom úlomkov kostí,
4/ dňa 20.7.2007 tržnozmliaždenú ranu 6 cm na hornej pere prenikajúcu do predsiene ústnej dutiny, tržnozmliaždenú ranu 2 cm v spánkovej oblasti hlavy vpravo,
5/ dňa 1.10.2007 zlomeninu piatej predpriehlavkovej kosti vľavo v oblasti pod hlavičkou kosti,
6/ dňa 11.1.2008 zlomeninu tvárovočelustného komplexu vpravo trieštivá so zatlačením a posunom úlomkov kosti, zlomeninu nosových kostí s posunom úlomkov kosti, pomliaždenie okolo pravého oka s okoloočnicovou krvnou podliatinou vpravo, pomliaždenie pravého oka s krvnou podliatinou na spojovke pravého oka, poranenie podočnicového nervu vpravo,
7/ dňa 10.6.2009 pomliaždenie chrbta ľavej ruky a lakťa
8/ dňa 3.8.2009 roztrhnutie vonkajšej hlavy dvojhľavého svalu ľavého lýtka,
9/ dňa 15.2.2010 zlomeninu hlavičky ihlice ľavého predkolenia, pomliaždenie ľavého lýtka ťažkého stupňa,
10/ november 2010 zlomeninu 8 - 9 rebra,

skutok B/

v obci K. K., Y. K. - Y. od roku 2009 do marca 2011 syna svojej družky K. Q. F. Q. opakovane udieral dlaňou po hlave, bil ho opaskom, ponižoval nadávkami, vyvolával u neho strach, pričom v dôsledku

zlého zaobchádzania a zažívania psychického stresu u neho došlo k neurotickým prejavom s tendenciou porúch správania, k agresívnym prejavom, ktoré vyvrcholili jeho hospitalizáciou v F. W. R. S. v období od 8.9.2010 do 7.12.2010 s diagnózou syndrómu týraného dieťaťa, emočné poruchy, depresia.

Za to mu súd podľa § 208 ods.2 Tr.zák., § 38 ods.2 Tr.zák., § 42 ods.1 Tr.zák. s poukazom na § 41 ods.2 Tr.zák. uložil súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 11 (jedenásť) rokov.

Podľa § 48 ods.2 písm.a/ Tr.zák. obžalovaného pre účely výkonu trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods.1 Tr.zák. súd obžalovanému uložil aj trest prepadnutia veci, a to D. M. Č. M. D.. E. V. XXX, W.M. K. X,X V. bez výrobného čísla, podomácky upravenej na streľbu brokov K. X,X V. za použitia nábojok používaných do expanzných prístrojov kalibru X,X/XX.

Podľa § 60 ods.6 Tr.zák. sa vlastníkom prepadnutej veci stal štát.

Podľa § 42 ods.2 Tr.zák. súd zrušil výrok o treste uložený rozsudkom Okresného súdu Košice - okolie sp.zn. 3 T 71/2011 zo dňa 29.5.2013, v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 7 To 65/2013 zo dňa 17.7.2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo k zrušeniu, stratili podklad.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože bol napadnutý odvolaním obžalovaného. Podané odvolanie odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu Q.. X. D.. Obžalovaný v odôvodnení odvolania vyjadril presvedčenie, že je nevinný a okresný súd rozhodol nesprávne, a to na základe nesprávneho skutkového zistenia veci. Výpoveď poškodenej z prípravného konania obžalovaný považoval za nevierohodnú, a to aj napriek znaleckému posudku z odboru psychológie. Poškodená 10 rokov mlčala o udalostiach, za ktoré bol trestne stíhaný a z jemu neznámeho dôvodu začala proti jeho osobe vypovedať. Spôsobené zranenia poškodenej boli ošetrované lekármi, ktorí si nemohli nevšimnúť prípadné cudzie zavinenie. V prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní nebolo jednoznačne a nepochybne preukázané, že došlo ku skutkom tak, ako je to uvedené v napadnutom rozsudku.

V prípade ublíženia na zdraví poškodenej ošetrojúci lekári ani v jednom prípade nespochybnili mechanizmus zranenia, ako to popisovala poškodená, pričom ošetrenia nasledovali bezprostredne po vzniknutých úrazoch väčšinou v nasledujúci deň po vytriezvení poškodenej. Zo znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva nevyplývali spochybnenia svedčiace o tom, že zranenia poškodenej mohli byť spôsobené tak, ako to uvádzala pred lekármi v čase ošetrenia. V tejto súvislosti opakovane poukázal na absenciu dôkazov z prípravného konania, resp. hlavného pojednávania, ktoré by boli nespochybniteľné a svedčiace o jeho vine. Poškodená ho v čase výkonu väzby bola navštíviť 21-krát, a to svedčilo, že stíhané trestné činy nezodpovedali realite.

Na hlavnom pojednávaní navrhol vypočuť ako svedkov ošetrojúcich lekárov poškodenej a taktiež žiadal súd o vykonanie nového znaleckého posudku iného znalca z odboru psychológie na poškodenú, avšak prvostupňový súd tieto návrhy v zmysle § 272 ods.2 Tr.por. odmietol vykonať. Preto žiadal krajský súd o vykonanie týchto dôkazov s tým, že preukážu jeho nevinu.

Vzhľadom k tomu, že nebolo jednoznačne a nespochybniteľné preukázané spáchanie skutkov, obžalovaný zastával názor, že okresný súd nesprávne zhodnotil každý dôkaz jednotlivo a všetky v ich súhrne a rozhodol len na základe výpovede poškodenej. V tejto časti sa prvostupňový súd nepridržiaval zásady v trestnom práve, a to zásady „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného.

Podané odvolanie doplnil svojim písomným podaním zo 17.2.2014 aj obžalovaný, ktorý v podstate zotrval na už uvedených dôvodoch a okrem iného uviedol, že v konaní pred okresným súdom bolo porušené jeho právo na obhajobu. Porušenie tohto práva malo spočívať v znemožnení zmeny osoby svojho obhajcu na hlavnom pojednávaní. Vedené trestné stíhanie má podľa obžalovaného za účel nedôvodne obmedziť jeho osobnú slobodu a takýmto spôsobom umožniť poškodenej nadviazať nový vzťah s iným partnerom. Požiadal preto o zrušenie napadnutého rozsudku a o nové konanie. V ďalšej časti podaní sa obžalovaný zaoberal zákonnosťou a dôvodnosťou rozsudku Okresného súdu Košice - okolie sp.zn. 3T 71/2011 zo dňa 29.5.2013, ktorým bol v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 7 To 65/2013 zo dňa 17.7.2013 odsúdený pre trestný čin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Tr.zák. a iné.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obžalovaného obhajkyňa zotrvala na písomných dôvodoch odvolania, navrhla preto krajskému súdu napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušiť a vec mu vrátiť, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alternatívne navrhla obžalovaného krajským súdom spod podanej obžaloby oslobodiť. Obžalovaný sa pripojil k návrhu svojej obhajkyne.

Prokurátor krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť s tým, že poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, na podklade ktorých prvostupňový súd vydal zákonné rozhodnutie.

Krajský súd ako súd odvolací predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaniu povinnosť podľa § 317 Tr.por. zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané oprávnenou osobou a včas v lehote stanovenej v § 309 Tr.por. V zmysle ustanovenia § 317 ods.1 Tr.por., ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods.1 Tr.por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods.3 Tr.por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods.1 Tr.por.

Po splnení preskúmvacej povinnosti v rozsahu § 317 ods.1 Tr.por. odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ sa týka dôvodov podaného odvolania obžalovaného a vykonaného dokazovania v trestnom stíhaní, bolo potrebné zo strany krajského súdu uviesť, že V. M. spáchanie žalovaného trestného činu poprel v celom rozsahu. Na svoju obhajobu uviedol, že s poškodenou viedol riadny život druhu a družky a občasnú nezhodu nie je možné kvalifikovať ako trestný čin. Obžalovaný uviedol, že zranenia, ktoré v priebehu spoluzitia utrpela poškodená, si spôsobila sama, a to v dôsledku nadmerného požívania alkoholických nápojov. Obsah jeho výpovedí v tomto smere korešpondoval s obsahom podaného odvolania proti odsudzujúcemu rozsudku. Maloletého syna poškodenej netýral, ani ho fyzicky nenapádal a jeho správanie nepresahovalo obvyklú rodičovskú starostlivosť. V prípade zlého správania maloletého použil na jeho prevýchovu bežné metódy, ktoré nesúviseli s neprimeraným fyzickým násilím.

K stíhaným trestným činom obžalovaného bola vypočutá poškodená, ktorá vzhľadom na príbuzenský pomer k obžalovanému na hlavnom pojednávaní odmietla vypovedať. V prípravnom konaní vypovedala a jej výpoveď bola na hlavnom pojednávaní konanom dňa 1.10.2013 prečítaná. V uvedenej výpovedi podrobným spôsobom opísala agresívne správanie obžalovaného, ktoré z dlhodobého hľadiska, a to od roku 2003 až do marca 2011 pri jednotlivých konfliktoch vyúsťovalo do fyzického násillia, pri ktorom bola napadnutá. O týchto incidentoch svedčili lekárske správy týkajúce sa jednotlivých ošetrení zranení, ktoré jej spôsobil obžalovaný. Poškodená detailne vypovedala o mechanizme vzniku jednotlivých zranení, a to podľa času ich utrpenia.

Pokiaľ sa týkalo poškodeného maloletého F. Q., vypovedala v tom smere, že obžalovaný maloletého napádal fyzicky približne 2 roky, vyvršoval sa na ňom, udieral ho dlaňou, remeňom, palicou, kričal na neho a pritom sa vulgárne vyjadroval. Maloletý bol na odporúčenie detskej psychiatričky v období od septembra do decembra roku 2010 na liečení v F. W. R. M. S..

Svedok V. A. sa v prípravnom konaní, ako i na hlavnom pojednávaní vyjadril k okolnostiam zoznámia sa s osobou obžalovaného a jeho rodiny. Tento svedok uviedol, že obžalovaný za jeho prítomnosti v niekoľkých prípadoch fyzicky napadol poškodenú, ako i jej maloletého syna. Poškodená bola obžalovanému podľa názoru svedka úplne podriadená a tomuto nemohla oponovať, lebo v opačnom prípade nasledoval jeho fyzický útok. Takéto správanie obžalovaného malo trvať priebežne počas celých rokov. Svedok ďalej uviedol, že vo viacerých prípadoch videl zranenia poškodenej a od matky a starej matky obžalovaného sa taktiež dozvedel o jeho agresívnom správaní. V. A. ďalej vypovedal k okolnostiam správania sa obžalovaného voči maloletému F. Q. s tým, že aj tento bol zo strany jeho osoby fyzicky niekoľkokrát napadnutý.

K správaniu maloletého, ako i k jeho zisteným zraneniam vypovedala svedkyňa V. L. M., vystupujúca v pozícii triednej učiteľky. Maloletý pri prudšom pohybe rúk reagoval obranným postojom, kryl sa rukami a na jeho chrbte zistila rozsiahlu modrinu. Pri rozhovoroch s maloletým vydedukovala, že je obeťou fyzických útokov obžalovaného a že tento napáda aj jeho matku. Matka maloletého uvedené skutočnosti pri vzájomnom rozhovore potvrdila s tým, že neprejavila úmysel riešiť tieto vzťahy prostredníctvom

polície, a to z dôvodu, že sa bojí. Maloletý poškodený F. Q. v prípravnom konaní nevypovedal a na hlavnom pojednávaní nebol vypočutý na základe odporúčania znalkyne z odboru psychológie W.. F. S..

V trestnom stíhaní bol okrem iného vypracovaný aj znalecký posudok súdnych znalcov z odboru psychiatrie, podľa ktorého obžalovaný netrpel žiadnou duševnou poruchou, ani chorobou. U jeho osoby bol zistený impulzívny typ s asociálnym správaním s tretím štádiom chronického alkoholizmu s plne rozvinutou závislosťou. Pre uvedené mu navrhli uložiť ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Znalkyňa z odboru psychológie v znaleckom posudku potvrdila, že obžalovaný pochádza s disharmonického rodinného prostredia s prejavmi alkoholizmu oboch rodičov a domáceho násillia. V detstve sa liečil pre poruchy správania v detskej psychiatrickej liečebni a následne bol umiestnený v diagnostickom a reedukačnom ústave. Z psychologického hľadiska obžalovaný disponuje priemernými intelektovými a pamäťovými schopnosťami, správne vníma a dokáže správne reprodukovať prežitú udalosť v ich podstatných skutočnostiach. U obžalovaného zistila poruchu osobnosti s prejavmi emočnej instability, impulzivity s asociálnymi sklonmi, chronickým alkoholizmom a agresivitou, ktorá je sýtená najmä žiarlivosťou, podozrievaním, hostilitou. U obžalovaného absentujú pocity viny, ľútosti nad vlastným správaním, je citovo plytký, bez potrebnej miery empatie k prežívaniu bolesti a utrpenia druhého. Znalkyňa u obžalovaného zistila typické charakteristiky páchatel'a domáceho násillia, ktoré sa prejavujú jeho dominanciou, agresivitou, manipulátorstvom a jasnou mocenskou nadvládou vo vzťahu.

Z psychologického hľadiska bola podľa znalkyne z odboru psychológie poškodená schopná správne vnímať, zafixovať a následne aj reprodukovať dej. U jej osoby nebol zistený sklon konfabulačne dopĺňať detaily a skresľovať realitu. Lži skóre je v medziach normy. Znalkyňa pri osobe poškodenej zistila, že táto je vyrovnanej štruktúry, emocionálne labilná, s prejavmi úzkosti, strachu, depresivity, pocitmi menejcennosti, submisivity, s poruchami spánku, desivými snami. Znalkyňa ďalej zistila pri poškodenej znaky obete domáceho násillia z psychickými následkami a špecifickými znakmi správania, ktoré sa prejavujú pokriveným vnímaním reality v tom smere, že pre páchané násillie voči sebe hľadá vysvetlenie, nachádza vinu v sebe s tým, že by mala vyhovieť všetkým partnerovým požiadavkám. Partnerom sa cíti byť milovaná, pričom zároveň má z neho strach. Úľavu pri bolestivých pocitoch hľadála v alkohole a v tomto smere bola voči sebe kritická. Znaleckým skúmaním bol u nej zistený tzv. Štokholmský syndróm, ktorým je pretrvávajúca citová väzba k obžalovanému a zotrvávanie vo vzťahu s ním. Z týchto dôvodov zatajovala pravý pôvod svojich zranení, nachádzala rôzne výhovorky, aby sa tak vyhla ďalším fyzickým útokom, ako aj za účelom ochrany obžalovaného pred možným trestno-právnym postihom. Z tohto dôvodu je možné u jej osoby pripustiť aj zmenu obsahu svojej výpovede, a to pod vplyvom citového vydierania obžalovaným.

Psychologicky bola vyšetrená aj maloletá osoba poškodeného so záverom, že tohto možno označiť za obeť domáceho násillia zo strany obžalovaného. Poškodený permanentne zažíval psychický stres a bol fyzicky trestaný. V tomto dôsledku sa u neho prejavili neurotické stavy, tendencie k poruchám správania, úzkostlivosť v sociálnom kontakte a nedôverčivosť. Znalkyňa u poškodeného zistila prejavy depresie a strachu. Poškodený pri vyšetrení opísal násillné správanie obžalovaného, a to i k jeho matke.

V trestnom stíhaní bol vypracovaný aj znalecký posudok znalca z odboru zdravotníctva - odvetvia chirurgie V.. L. C., ktorý sa v obsahu zaoberal vzniknutými zraneniami poškodenej, ich mechanizmom, ako i následkami. Zo znaleckého posudku možno ustáliť, že zranenia tak, ako to uviedla poškodená mohli vzniknúť udaným spôsobom, pričom znalec nevytlúčil, že mohli vzniknúť aj tak, ako to uvádzala pri svojich prvotných ošetreniach, t.j. bez zavinenia inej osoby.

Medzi listinné dôkazy treba zaradiť lekárskej správy z F. W. R. S. a psychiatrickej ambulancie V.. C. T., z ktorých je zrejmé, že poškodený maloletý bol pacientom týchto zariadení so syndrómom týraného a zanedbaného dieťaťa. Taktiež sú to lekárske správy o ošetrení jednotlivých zranení poškodenej, a to v inkriminovanom čase rozhodnom pre vedené trestné stíhanie.

Krajský súd v Košiciach v súvislosti s vyššie uvedenými dôkazmi v konaní o odvolaní obžalovaného nezistil také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených v napadnutom rozsudku súdu prvého stupňa. Obžalovaný bol zo spáchania trestnej činnosti usvedčený procesne správne zabezpečenými a vykonanými dôkazmi, medzi ktoré patria najmä

výpoveď poškodenej, ako i zainteresovaných svedkov, listiny dôležité pre trestné konanie, ako i výsledky znaleckých dokazovaní. Predmetné dôkazy, ktorých podrobný opis je súčasťou napadnutého rozhodnutia okresný súd vyhodnotil v súlade so základnou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 ods.12 Tr.por. Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil s postupom prvostupňového súdu pri hodnotení dôkazov a tieto sám na základe vnútorného presvedčenia vyhodnotil s totožným výsledkom. Pre uvedené preto nepovažoval v odvolacom konaní za potrebné doplniť už vykonané dokazovanie, a to v zmysle podaného návrhu obžalovaného.

Vzhľadom na tieto okolnosti krajský súd zaujal právny názor, v zmysle ktorého obžalovaný svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods.1 písm.a/, ods.2 písm.d/ Tr.zák., a to s použitím § 138 písm.b/ Tr.zák. (po dlhší čas). Odvolací súd preto v tejto súvislosti ďalej odkazuje na podrobné dôvody napadnutého rozsudku okresného súdu, ktoré si v plnom rozsahu osvojil.

Pokiaľ sa týka uloženého trestu krajský súd na základe aktuálneho odpisu registra trestov obžalovaného zistil, že tento bol v minulosti 8-krát súdne trestaný. Naposledy rozsudkom Okresného súdu Košice - okolie sp.zn. 3T 71/2011 z 29.5.2013, v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 7To 65/2013 zo dňa 17.7.2013 pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1, ods.2 písm.a/ Tr.zák. a iné, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov a pre jeho výkon bol podľa § 48 ods.2 písm.a/ Tr.zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Obžalovanému bolo okrem trestu prepadnutia veci podľa § 73 ods.2 písm.b/, písm.c/ Tr.zák. uložené aj ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Podľa § 42 ods.1 Tr.zák., ak súd odkazuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Vzhľadom k tej skutočnosti, že obžalovaný sa súčasne stíhaného trestného činu dopustil pred vyhlásením odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu Košice - okolie sp.zn. 3 T 71/2011 z 29.5.2013 bolo rozhodnutie prvostupňového súdu o uložení súhrnného trestu s použitím § 41 ods.2 Tr.zák. (asperačná zásada, v spojení s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012) posúdené ako správne a v celom rozsahu zákonné. Uložený trest zohľadňuje všeobecné zásady pre ukladanie trestov uvedené v § 34 Tr.zák. Prvostupňový súd pri svojom rozhodnutí o treste prihliadol najmä na okolnosti spáchania trestného činu, dĺžku jeho trvania, ako i následky z neho vyplývajúce. S uvedenými kritériami sa stotožnil aj druhostupňový súd. Zákonom stanovená trestná sadzba pri trestnom čine podľa § 208 ods.2 Tr.zák. je v rozmedzí od 7 do 15 rokov. Pri použití asperačnej zásady podľa § 41 ods.2 Tr.zák. s prihliadnutím na už citovaný nález ústavného súdu z 28. novembra 2012 sa trestná sadzba v predmetnom trestnom stíhaní upravila na rozsah od 7 rokov do 17 rokov a 8 mesiacov. Krajský súd pritom konštatuje, že u obžalovaného správne nebolo použité ustanovenie § 38 ods.4 až 6 Tr.zák. (prevažujúci pomer príťažujúcich okolností), nakoľko súčasné použitie týchto ustanovení s ustanovením § 41 ods.2 Tr.zák. alebo podľa § 42 Tr.zák. by bolo pre páchatel'a neprímerane prísne. Pre uvedené skutočnosti krajský súd uložený trest odňatia slobody obžalovanému v trvaní 11 rokov aj s prihliadnutím na jeho predchádzajúcu kriminálnu minulosť považoval za primeraný a zodpovedajúci zákonu. Trest bol obžalovanému uložený v prvej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Rozhodnutie o zaradení obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody podľa § 48 ods.2 písm.a/ Tr.zák. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia je taktiež správne a zákonné, nakoľko tento v zmysle citovaného ustanovenia v posledných desiatich rokoch pred spáchaním prejednávaneho trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Záverom krajský súd upozorňuje prvostupňový súd na písárske chyby zistené v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku, ktoré spočívajú v nesprávnom dátume konania hlavného pojednávania, nesprávnom označení právnej kvalifikácie konania obžalovaného, ako i v chybnom uvedení dátumu rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 7 To 65/2013. Pre uvedené bude potrebné postupovať podľa § 174 Tr.por. tak, aby podľa § 172 ods.1 Tr.por. bolo písomné vyhotovenie rozsudku v zhode s obsahom rozsudku tak, ako bol vyhlásený na hlavnom pojednávaní konanom dňa 21.1.2014.

Na základe týchto dôvodov Krajský súd v Košiciach rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.